

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Ετησία δραχμὲς 100. 'Εξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.
'Αμερικῆς δολλάρια 3.—'Αγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

'Αθήναι, 21 'Οκτωβρίου 1939

'Ετος 61ον.—'Αριθ. 47

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Δὲν ξέρεις τί χαριτωμένοι ἄν-
θρωποι καὶ τί εὐγενικοὶ καὶ ἀπλοὶ
ποῦ εἶναι, ἔλεγε στὸν ἄντρα της, μὲ-
λο ποῦ ὅλοι τοὺς σχεδὸν εἶναι ἀπὸ
τῇ Βοστώνῃ.

— Δὲν εἶναι ἀπλοὶ, ἔλε-
γε ὁ Τσέυν. Εἶναι μόνο δια-
φορετικοὶ ἀπὸ μᾶς. Τοῦλάχιστον
περνᾶς εὐχάριστα
τὴν ὥρα σου;

— Τὸ μόνο ποῦ μὲ στε-
νοχωρεῖ εἶναι πῶς δὲν
βλέπω ἀρκετὰ τὸν Χάρβεϋ,
βρίσκεται διαρκῶς μαζὶ σου.
Τὰ νεῦρα μου ὅμως δὲν μὲ
πειράζουν πιά ὅπως ἄλλοτε.

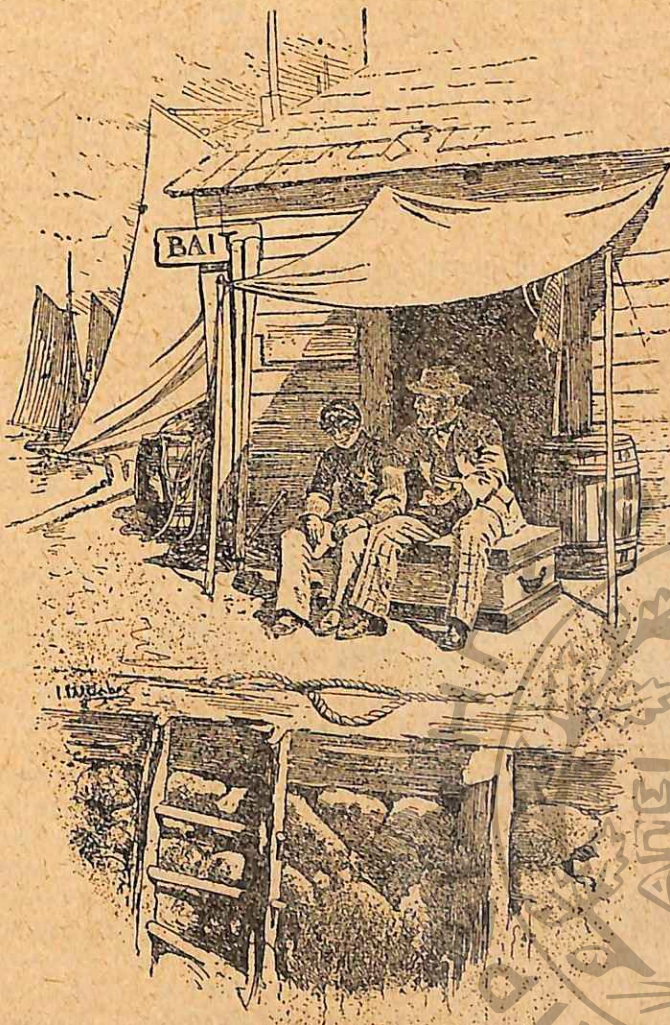
—'Ὅσο γιὰ μένα ὁμο-
λογῶ πῶς ποτὲ μου δὲν εἶ-
χα περάσει τόσο εὐχάριστα.
Ποτὲ μου πρὶν δὲν εἶχα κα-
ταλάβει τόσο βαθειὰ ὅσο
τώρα πῶς εἶχα ἓνα γιό. 'Ο
Χάρβεϋ γίνεται ἓνα παιδί
ἀξιοθαύμαστο. Μήπως χρειά-
ζεσαι τίποτε, ἀγαπητὴ
μου; 'Ωραία, τότε νὰ κα-
τεβούμε κάτω στὸ λιμάνι
νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά.

'Ο Χάρβεϋ τὶς ἡμέρες
αὐτὲς εἶχε γίνει ὁ ἥσκιος
τοῦ πατέρα του, καὶ οἱ δύο
τοὺς πηγαιναν παντοῦ ὁ ἕ-
νας κοντὰ στὸν ἄλλον. 'Ο
Τσέυν ἔβρισκε πρόφαση
πῶς ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφο-
ρικὸς γιὰ νὰ στηρίξη τὸ χέ-
ρι του ἐπάνω στὸν πλατὺ
ὤμο τοῦ γιοῦ του.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Χάρ-
βεϋ παρατήρησε μὲ θαυ-
μασμό τὴν καταπληκτικὴ
εὐκολία ποῦ εἶχε ὁ πατέ-
ρας του νὰ ἐμβαθύνῃ ἀμέ-

σως σ' ὅλα τὰ γενικὰ ζητήματα.

— Πῶς τὰ κατορθώνεις καὶ σοῦ
ἀνοίγουν ὅλοι τὴν καρδιά τους δι-
χως σὺ νὰ λὲς τίποτε ἀπὸ τὰ δικά
σου; τὸν ρώτησε ὁ γιός του ἓνα πρωί

καθὼς ἔδβαιναν ἀπὸ μιὰ ἀποθήκη.

— Στὸν καιρὸ μου εἶχα νὰ κάνω
μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, Χάρβεϋ, καὶ
στὸ τέλος μαθαίνει κανεὶς νὰ τοὺς ψυ-
χολογεῖ μοῦ φαίνεται. 'Επειτα, ξέρω
λιγάκι καὶ τὸν ἑαυτό μου.

'Υστερα καθὼς πῆγαν καὶ κάθη-
σαν οἱ δύο τοὺς σὲ μιὰν ἄκρη τῆς
προκυμαίας, τοῦ πρόσθεσε :

—'Ὁ κόσμος τὸ καταλα-
βαίνει πάντοτε ὅταν ἔχουν νὰ
κάνουν μ' ἓναν ἄνθρωπο ποῦ
ἔχει δουλέψει μὲ τὰ χέρια
του καὶ τοῦ φέρονται ὡς ἄν
νὰ εἶναι ὁμοίος τους.

— Τὸ ἴδιο ὅπως μοῦ φέ-
ρονται ἐμένα στὴν ἀποθήκη
τοῦ Γούδερμαν. 'Ο Ντίσκο
λέει σὲ ὅλους πῶς ἐκέρδισα
τὸν μισθό μου μὲ τὸν κό-
πο μου.

'Ο Χάρβεϋ ἀπλωσε τὰ
χέρια του καὶ τᾶτριψε τὸνα
μὲ τ' ἄλλο.

—'Αρχισαν νὰ ξαναγί-
νονται πάλι μαλακά, εἶπε
μὲ θλιμμένο ὄφρος.

—'Αφσέ τα μερικὰ χρό-
νια ἀκόμη ἔτσι ὥσπου νὰ
μορφωθῇ, εἶπε ὁ πατέρας
του. 'Εχεις καιρὸ νὰ τὰ
σκληρύνῃς ἀργότερα.

— Ναί-αί, ἴσως, ἀπάν-
τησε ὁ μικρὸς μὲ πολὺ χλια-
ρὸ ἐνθουσιασμό.

— Αὐτὸ ἐκαρτάται ἀπὸ
σένα τὸν ἴδιον, Χάρβεϋ.
Μπορεῖς νὰ μένῃς κολλη-
μένος στὸ φουστάνι τῆς μη-
τέρας σου ἂν θέλῃς καὶ νὰ
τὴν ἀναστατώνῃς κάθε μέ-
ρα μὲ τὰ νεῦρα σου μὲ τὶς
εὐαισθησίες σου καὶ μὲ ἄλ-
λες παρόμοιες ἰδιοτροπίες.

—'Ἐκανα ποτὲ μου τέ-
τοια πράγματα; ρώτησε ὁ
Χάρβεϋ ἀνήσυχος.

'Ο πατέρας του γύρισε

Πῆγαν καὶ κάθησαν οἱ δύο τοὺς σὲ μιὰν ἄκρη
τῆς προκυμαίας. (Σελ. 414, στ. γ')

Ὁ Ἰαδμος δὲν ἤθελε βέβαια νὰ χωρισθῇ τὴ Ροδόπη ποὺ ἦταν ἡ μόνη του χαρὰ. Σκέφθηκε ὅμως πῶς πραγματικῶς στὸ σπίτι τοῦ Ξάνθου θὰ ζοῦσε καλύτερα καί, γι' ἀγάπη της, τὸ ἀποφάσισε.

Ἔτσι ὁ Ξάνθος, φεύγοντας, πῆρε μαζί του καὶ τὴ Ροδόπη. Αὐτὴ χαιρόταν ποὺ θὰ ἔκανε ἓνα μεγάλο ταξίδι καὶ τῆς φαινόταν σὰ νάχε κιόλα ἐλευθερωθεῖ. Ἐπειτα ὁ Ξάνθος ἦταν τόσο καλὸς μαζί της καὶ τῆς ἔλεγε τόσα θαυμάσια γιὰ τὴν Αἴγυπτο!

Ταξίδεψαν μὲ καράβι πολλές ἡμέρες, πέρασαν καὶ μιὰ μεγάλη τρικυμία. Ἐπιτέλους ἔφτασαν.

Μεγάλῃ ἐντύπωση ἔκαμε στὴ Ροδόπη ἡ χώρα ποὺ πρωτόβλεπε. Ἦταν τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ὅσες εἶχε ἰδεῖ ὡς τότε! Τί παρὰξένο καὶ τὸ παλάτι τοῦ Ξάνθου! Πελώριο, κάτω πλατὺ, κι' ἀπάνω στενό, μ' ἓνα σωρὸ παραθυράκια στὴ γραμμὴ, τῶνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑ² JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Θὰ τοὺς φρόντιζε καὶ θὰ τὴν εἶχαν σὰν κόρη τους. Αὐτὴ τὴν ὄρφανὴ ποὺ οἱ γονεῖς της κοιμόνταν σὲ τάφους ἀγνωστούς ὁ ἓνας στὴν Ἰσπανία κι' ὁ ἄλλος στὴ Ρωσία. Καὶ τότε θὰ ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ της καὶ ἴσως εὐτυχισμένη.

Ἡ Μαριά ἀποφάσισε νὰ βάλῃ ὅση προσπάθεια μποροῦσε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό της. Μὲ τέχνη μεγάλη, χωρὶς νὰ κουράζῃ τὴν Ἐμορφία παινεύοντάς της ἀδιάκοπα τὸν Ἰωσήφ, δὲν ἄφηνε νὰ περάσει εὐκαιρία χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὰ προτερήματά του. Κι' ἐπειδὴ ὅσα τῆς ἔλεγε, ἦταν ὅλα ἀληθινὰ, ἡ Ἐμορφία τὰ παραδεχόταν χωρὶς ἀντίρρηση. Μιὰ μέρα ὅμως τὸν ἐπαινοῦσε μὲ τόση θερμότητα, ὥστε ἡ Ἐμορφία γελώντας τῆς εἶπε:

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶχες τόσο καλὴ ἰδέα γι' αὐτόν, Μαριά μου, πάρε τον σὺ ἄντρα σου.

— Ἐγώ; ἔκανε ἡ Μαριά μὲ προσποιητὴ ψυχραιμία. Ἐγὼ εἰμαι γυφτοπούλα καὶ οἱ τσιγγάνες μόνον μὲ τσιγγάνους παντρεύονται κι' αὐτὸ σὲ μένα δὲν ἀρέσει. Θὰ μείνω λοιπὸν ἀνύπαντρη νὰ ἀναθρέψω τὰ παιδιὰ σου καὶ νὰ τὰ προσέχω ὅταν ἐσὺ θὰ πηγαίνῃς μαζί μὲ τὸν ἄντρα σου νὰ διασκεδάζῃς στὰ πανηγύρια. Θὰ εἶμαι ἡ θεὴ Μαριά.

Θεὴ Μαριά! Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔκανε τὴν Ἐμορφία νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά της καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη συχνὰ φώναζε τὴν Μαριά ἔτσι γιὰ τ' ἀστεῖα, ὥσπου μιὰ μέρα τὸ ἔλλαξε

μ' ἓνα ἄλλο ποὺ κατὰ τὴ γνώμη της ἦταν πολὺ καλύτερο. «Ἡ μητέρα μου, τῆς εἶπε, πέθανε ὅταν ἐγὼ ἦμουν ἀκόμη πολὺ μικρή, δὲν ξέρω λοιπὸν τί ἀξίζει νὰ ἔχῃ κανεὶς μητέρα. Σὺ ὅμως λές τόσο φρόνιμα λόγια, μοῦ δίνεις τόσο καλὲς συμβουλές χωρὶς νὰ μὲ κάνῃς νὰ στενοχωριέμαι ποὺ μοῦ τίς λές, νοιώθω πῶς

Ὁ γιατρός ἔπαιξε τίς ἀγαπημένες του μελωδίες. (Σελ. 417, στ. γ').

μὲ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, δείχνεις πάντοτε γιὰ μένα τόσο καλωσύνη καὶ ὑπομονή, ὥστε ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ σὲ φωνάζω: Μητέρα-Μαριά.

Ἡ Μαριά ἔσφιξε τρυφερά τὴν Ἐμορφία στὴν ἀγκαλιά της καὶ δέχθηκε τὸ καινούργιο ὄνομα.

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξίζει γιὰ τὴν καὶ μητέρα ἀληθινὴ νὰ ἦταν τῆς Ἐμορφίας δὲν θὰ ἐργαζόταν περισσότερο γιὰ τὴν εὐτυχία της.

Ἀρκετὲς ἡμέρες εἶχε τὸ φόβο μήπως τυχὸν ὁ Ἰωσήφ τῆς ξανακάνει πάλι λόγο, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε. Τὸ καλὸ παιδί ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν μητέρα του ποὺ εἶχε μείνει χήρα πολὺ νέα καὶ εἶχε δουλέψῃ σὰν

ἄντρας γιὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὸν μεγαλώσῃ. Γι' αὐτὸ μ' ὅλη τὴ λύπη ποὺ αἰσθάνθηκε γιὰ τὴν ἄρνηση τῆς Μαριάς, ὥστόσο ἔνοιωσε κι' ἓνα ξελάφρωμα ποὺ δὲν θὰ εἶχε νὰ παλαίψῃ μὲ τὴν μητέρα του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναἔγινε συζήτησις πιά γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μεταξὺ μητέρας καὶ γιου. Ἀλλὰ ἡ μυλωνοῦ ποὺ ἦταν ἑξυπνὴ γυναίκα, παρατήρησε πῶς φερόταν ἡ Μαριά στὸν Ἰωσήφ καὶ ἀπ' αὐτὸ σχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ἰωσήφ ἔλλαξε γνώμη καὶ δὲν μίλησε καθόλου στὴ γυφτοπούλα, ἡ ὅτι τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ γυναίκα του, μὰ ἐκείνη ἡ ἴδια τὸ ἀρνήθηκε, κι' ἔκανε πολὺ φρόνιμα. Ἔτσι μποροῦσε νὰ εἶναι ἡσυχὴ ἔπαψε πιά νὰ φαίνεται θυμωμένη μὲ τὸ γιό της καὶ γιὰ ἓνα διάστημα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτε γιὰ τίς χάρες καὶ γιὰ τίς ἐμορφίες τῆς Ἐμορφίας. Ὅταν ὥστόσο ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ξανάρχισε πάλι νὰ τοῦ τὴν παινεύῃ, παρατήρησε μὲ ἐκπληξὴ καὶ εὐχαρίστησιν πῶς ὁ γιός της δὲν ἔφερνε πιά ἀντίρρηση σ' ὅ, τι τοῦ ἔλεγε. Δὲν φαντάσθηκε ὅμως ποτέ της πῶς ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ Ἰωσήφ ἦταν κατ' ὅρθωμα τῆς Μαριάς, ποὺ ὅλη τὴν ἐπιρροή της στὸν Ἰωσήφ τὴν χρησιμοποίησε γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἰδῇ τὴν Ἐμορφία μὲ ἄλλο μάτι.

Ἔτσι σιγά-σιγά τράβηξαν τὰ πράγματα ὅλο τὸ χειμῶνα. Ἡ κυρὰ Μαριά ὅσο πῆγαινε ἀδυνατίζε καὶ περισσότερο καὶ πολλὰς φορές τὸ πλέξιμο τῆς ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια της. Οἱ ρευματισμοὶ τοῦ κύρου Πέτρου τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ ὅλο καὶ πλεονέως.

πολὺ καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γυρίζῃ νωρίς στὸ σπίτι του ὅπου καθόταν καὶ ἀπνίξε ὅλο τὸ βράδυ κοντὰ στὸ τζάκι. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐμορφία αὐτὴ διασκεδάσε. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιὰ βεγγέρα ὅπου μαζεύονταν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ καὶ περνοῦσαν τὴν ὥρα τους, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους κάθονταν καὶ τὰ καμάρωναν. Τὴν ἐμπόδιζε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της; Μήπως δὲν ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαριά γιὰ νὰ περιποιητῇ τὴν γιαγιά της καὶ γιὰ νὰ κάνῃ συντροφιά τοῦ πατέρα της; Μὰ ἡ Μαριά δὲν θὰ εἶχε κι' αὐτὴ διάθεσιν νὰ διασκεδάσῃ, σὰν νέα ποὺ ἦταν; Ὅχι, οὔτε τὴν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ συναναστροφές καὶ χορούς.

εἶχε γίνῃ στ' ἀλήθεια «μητέρα Μαριά». Ὅταν οἱ δύο γέροι ἀποκοιμόνταν, ἐρχόταν καὶ καθόταν κοντὰ στὸ τζάκι κι' ἐκεῖ περίμενε μόνη της ὡς ἄργα τὴ νύχτα πολλὰς φορές. Ἐπὶ τέλους ἀκούγονταν ἀπὲξω βήματα. Εὐθύμως φωνὲς καλονυχτίζονταν: «Καληνύχτα, Μορφούλα, καὶ αὐριο πάλι μὲ τὸ καλὸ. — Καληνύχτα Ἀνέττα, Παῦλο. Καληνύχτα, κυρὰ Χρίσταινα. Καληνύχτα, κυρὰ Ἀναστάσινα, Καληνύχτα, Ἰωσήφ. Τί γέλια ποὺ κάνουμε κι' ἀπόψε!»

Ἡ Μαριά ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ ἡ Ἐμορφία ἔμπαινε μέσα, λάμποντας ἀπὸ χαρὰ. Γέμιζε φιλιὰ τὴ Μαριά, τῆς ἔλεγε καμμιὰ νόστιμη ἱστορία ἀπὸ ἐκείνες ποὺ εἶχε ἀκούσει στὴ βεγγέρα καὶ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ γελᾷ ἀκόμα, τῆς ἔλεγε τὰ ἀστεῖα τοῦ Ἰωσήφ, τὰ κομπλιμέντα ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Ἰωσήφ: «Μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ «Παράπονο», ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παραπονετικὸ τραγουδάκι ποὺ μοῦ ἔμαθες ἐσὺ. Ὅλοι μὲ χειροκρότησαν καὶ αὐτὸ γίνεται κάθε φορὰ ποὺ τραγουδῶ κανένα ἀπὸ τὰ τραγούδια σου. Πρέπει, καὶ μὲν, νὰ μοῦ μάθῃς κι' ἄλλα. Τί τὰ φυλάς ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μὴν δίνῃς πεντάρα γι' ὅλα αὐτά, ἐγὼ ὅμως τρελλαίνομαι νὰ μὲ χειροκροτοῦν καὶ νὰ μοῦ λένε μπράβο».

Κι' ἐνῶ γδυνόταν φλυαροῦσε γιὰ ἓνα σωρὸ πράγματα, ἀλλάζοντας κάθε τόσο τὴν κουβέντα καὶ γελώντας μὲ τὸ τίποτε. Καὶ πεσμένη ἀκόμη στὸ κρεβάτι ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά, ὥσπου ἡ Μαριά ἀποκοιμόταν νανουρισμένη ἀπὸ τὴν γλυκεῖα φωνή της. Καὶ κάθε μέρα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσήφ ἀναφερόταν ὅλο καὶ πλεονέως στίς ὁμιλίες της. Γιὰ τὸν Γιάννη Χεμπερλὴ οὔτε ἔκανε πιά λόγο.

Κι' ὅταν ἤρθε πάλι ἡ ἀνοιξὴ χαρμόσυνοι γάμοι γιορτάστηκαν στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Πανωχωριοῦ. Ἡ νύφη σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη ὅλων, ἦταν ἡ ὁραϊότερη ἀπ' ὅσες εἶχαν γίνῃ αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὁ πατέρας τῆς νύφης εἶχε κρεμάσει στὸ στήθος του τὸ παράσημό του μὲ καινούργια κορδέλλα καὶ πηγαίνοντάς τιν στὴν ἐκκλησία περπατοῦσε περήφανος καὶ μὲ ὀδύρθη τὸ κορμί του, ὅπως ὅταν ὑπηρετοῦσε στὸ στρατό. Οἱ ρευματισμοὶ τοῦ τὸν εἶχαν ἀφήσει φαίνεται ἡσυχὸν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἡ κυρὰ Μαριά ποὺ εἶχε χρόνια νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της, δὲν θέλησε νὰ λείψῃ ἀπὸ τοὺς γάμους τῆς πολυαγαπημένης της ἐγγονῆς. Τὴν ἐπῆγαν λοιπὸν στὴν ἐκκλησίᾳ καθιστὴ ἐπάνω στὴν πολυ-

θρόνα της κι' ἐκεῖ κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν δύο νέων.

Ὅταν τελείωσε ἡ στέψη, ἔγινε μεγάλο τραπέζι στὸ σπίτι τοῦ ἀγροφύλακα ποὺ κάθησαν καὶ ὁ γιατρός μὲ τὴν μητέρα του καὶ ὅλοι εἶπαν στὴ Μαριά ἓνα πληθὸς ἐπαίνους καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὰ ὠραῖα φαγητὰ ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει. Ὡς καὶ ἡ ἴδια ἡ μυλωνοῦ ἀκόμη ποὺ δὲν τὴν φοβόταν πιά τὴν φίλησε καὶ τὴν εἶπε ἀγαπημένη της κόρη.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ γάμου κατέβηκαν στὸ χωριὸ τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ χορέψουν στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ χανιοῦ τῆς Κουκουναριάς καὶ ἐκεῖ τὸ γλέντι κράτησε ζωηρότατο ὡς τὴ νύχτα.

Ἡ Μαριά δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ χορέψῃ κι' εὐχαριστήθηκε ὅταν ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ, μὲ τὴν πρόφασιν πῶς εἶχε κουρασθῇ, τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν πάῃ σπῆτι της.

— Μείνε λίγο μαζί μου, τῆς εἶπε ὅταν ἔφτασαν, γιὰ νὰ μπορέσουν ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Χρυσούλα νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τὸ χορό.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ εἶχε καταλάβῃ πολλὰ πράγματα ποὺ ἡ Μαριά δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τῆς πῇ καὶ σκέφθηκε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος κρατώντας τὴν κοντὰ της ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ δειχνοντάς της πλεονέως τὴν φιλιὰ της ἀπὸ ἄλλοτε. Τῆς μίλησε μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπην. Τῆς ἔδειξε πόσο ἐρῆ ἦταν τώρα ἡ ἀποστολὴ της κοντὰ στοὺς

δύο γέρους ποὺ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ἦταν τὸ μόνον στήριγμά τους, ἡ μόνη παρηγοριά τους, ἡ μόνη τους κόρη. Καὶ ἡ Μαριά, ἀκούγοντας τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς σεβάσμιας κυρίας ἔνοιωθε βαθεῖα ἀγαλλίασιν στὴν καρδιά της ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ της, ἦταν στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη.

Αὐτὴ τὴ στιγμή γύρισε πίσω κι' ὁ γιατρός. Ὁ χορὸς τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ κέφι του καὶ ἔνοιωθε διάθεσιν νὰ παίξῃ λίγη μουσική.

— Μείνε ἐδῶ, εἶπε στὴ Μαριά. Ἀγάπας κι' ἐσὺ τὴ μουσικὴ ὅπως κι' ἐμεῖς. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὴν κυρὰ Μαριά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ Κ' Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ

Σκύλος κρέας ἔκρατοῦσε καὶ στὸν ποταμὸ κοιτούσε κι' ὅπως μέσα σὲ καθρέφτη, βλέποντας ἐκεῖ νὰ πέφτῃ, μ' ἄλλο κρέας μιὰ σκιά, παρατᾷ τὸ κρέας του κάτω, καὶ μέσ' στὸ νερὸ πηδᾷ, γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ σκιά του.

Ξάφνου ὁ ποταμὸς φουσκώνει καὶ μὲ κόπο κατορθώνει, ἔξω στὴ στεριά νὰ βγῇ, καὶ οὔτε τὴ σκιά του πιάνει, καὶ τὸ κρέας ποῦχε, χάνει. Ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ, εἶναι ἄπειρ' οἱ τρελλοί, ποὺ γελιοῦντ' ἐδῶ, μοχθοῦνε, κι' ἓναν ἡσκιο κυνηγοῦνε.

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὰ πρῶτα γράμματα

τις διαφορές ἀπορίες σου. Φυσικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ, οὕτε «διὰ βραχείου». Τόσο μεγάλα ζητήματα!..

Ἰππότης τῆς Ρόδου, Ροζελάντια, Μικρὸ Δόρδε, Πλοίαρχε Νέμε, Σουριανέ, καὶ Κυκλαμιά, μὴν ἀνησυχῆστε. θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ὁνειροπόλος, ἀ. (ΑΣ). Ἀθάνατα 1821—1912, κ. (ΕΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑθνικὸν Ἰδεώδες (ἐλαβα καὶ τὸ γράμμα σου ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου) ἔχει καλῶς· ἀλλὰ τὰ κομμάτια ἐκεῖνα πότε τὰ ἐστειλες; ἂν εἶναι ἀρχαιότερα τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ χάθηκαν· Μενεξέν (ναί, καιρὸς πιά· μὰ θὰ μοῦ γράφης καὶ μένα, ἦ γιὰ μένα δὲν εἶναι καιρὸς ποτέ;) Τασούλην Τρίκταν (φυλλάδια ἐστειλὰ· ἔ, βέβαια πὺρ σὲ λίγο θὰ μοῦ γράφῃ καὶ μόνος σου· περιμένω, ἀκούς;) Ἡὼς καὶ Χαρούμενο Γέλιο (τὰ ψευδώνυμά σας θὰ τὰ εἶδατε στὸ 36ο φυλλάδιον) Μόνα Δίζαν (λυσοχάρτο ἐστειλὰ) Θηριοδαμαστήν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ· νὰ στείλῃς πάντα μὲ ταχυδρ. ἐπιταγή, εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλὴς τρόπος· γιὰ τὰλλα ἐκράτησα σημεῖωση, ἐπρεπε ὁμως νὰ βάλῃς καὶ σὺ Μ. Ἀγγελία) Κυκλαμινον (γιὰ τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ στείλῃς 10 δραχμὲς· περιμένω τὸ κομμάτι) Γιατροδάμι (ἐλαβα· θὰ μοῦ γράφῃς τουλάχιστο τώρα τὸν χειμῶνα;) Γαλαξία καὶ Ἀσπρον Λύκον (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα πὺρ μοῦ γράφατε μαζί· εὐχαριστῶ πὺρ θὰ ἐργασθῇτε γιὰ τὴν διδασχὴ μου καὶ σᾶς εὐχομαι καλὴ πρόοδος στὸ σχολεῖο) Θηριοδαμαστήν (τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο, μὲ τὴν ἀπάντησή σὲ κάποιος Διαγωνισμὸς, θυμοῦμαι καλὰ πὺρ τὸ ἐλαβα) Νίτσαν Κοιτίδου (ἄλλαξα τὴν διεύθυνση· βλέπω πὺρ δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη στὴ νέα σου διαμονή, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; πρέπει νὰ ὑπομείνῃς καὶ νὰ συνεθίσῃς) Ἀσπρον Γλάρον (δ' Ἀναλίας σ' εὐχαριστεῖ πὺρ τὸν εὐχέσαι γιὰ τὴν γιορτὴν του καὶ γιὰ ὅσα ἄλλα καλὰ λόγια λές· ὁ καϊμένος, εἶναι τόσο λίγο συνηθισμένος σ' αὐτά! ὅλο κατηγόριες καὶ κοροϊδεῖς ἀκούει· ὅχι, μόνο τὰ δέλεα ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιον) Σεβὰχ Θαλασσινὸν (ναί, ὅλα πρέπει νὰ γίνονται· «μὲ πρόγραμμα καὶ τάξη»· οἱ ἀπαντήσεις δεκτές· ἄλλαξα) Νεράϊδα τῆς Μάνης (χαίρω πὺρ μπαίνεις τώρα καὶ στὴν κίνηση· ναί, πληρώνεται σὺς Μ. Ἀγγελίες καὶ τὸ ψευδώνυμο· ὁφείλεις ἀκόμα δρ. 3,10) Ἡρώ Μιχαηλίδου (ἐλαβα, εὐχαριστῶ καὶ συμφοροῦμαι μὲ τὴν ἐπιθυμία σου) Δευκὴν Καμέλιαν (θὰ προσπαθῶ) Μόνα Δίζαν (ναί, αὐτὴ ἡ ἴδια εἶναι· γιὰ τὸ ψευδώνυμο Ἀττέ Ἰράμ εἶναι γνωστὸ πὺρ εἶναι ὄνομα ἀντεστραμμένο· περιμένω) Δοξαμένην Ὑδραν (ἐννοία σου καὶ ὑπάρχουν καὶ μεγαλύτερες ταμπέλες ἀπὸ σένα· μὴν... νικᾷς στὴν ἐφομαχίαν τὸ Γεώργιο, γιὰ νὰ σὲ παίρνῃ ὅταν ἐρχεται στὸ γραφεῖο μου) Ἑλληνοπούλαν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Αἰγλήν (δὲν θυμοῦμαι γιὰ τὸ δεύτερο, δὲν τὸ ξαναστέλνεις; εἶναι νωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ βαθμολογῶ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ συνεργασία· ὅχι, ἀστεία ἀνέκδοτα δὲν εἶναι γιὰ τὸ Πένταθλο) Ρέναν Καλοτύχου (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀδρὴν (ἐλαβα· θὰ μοῦ ξαναγράψῃς βέβαια μετὰ τὴν ἐγκατάστασή· μὲ γιὰ) Βασιλίσσαν Νεοεῖτι (καλῶς ἤλθε) Ἰαίδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

569. Δεξιόχειρος

Τὸ πρῶτο τῆς κοινῆς εἶν' ἐπιφώνημα
Ποῦ ἐκφράζει θλίψη, δυστυχία, πόνο.
Τοῦ γύφτου ἡ σφύρα ὅλο βροντᾷ στὸ
[δεύτερο,
Καὶ κάνεις ποταμὸ μ' αὐτὰ καὶ μόνον.
Σαρπηδὼν

570. Στοιχειόχειρος

Μία ἡπειρος μεγάλῃ
Μὲ δεύτερο κεφάλι
Ὅνομα κάνει θηλυκὸ,
Κοινὸ χαϊδευτικὸ.

Ναυτάκι

571. Μεταγραμματισμὸς

Συνηθισμένο φάρμακο χωνευτικὸ
Τοῦ παπουτσιῶ σου μέρος καταντάει,
Ἄν φύγῃ ἓνα του Δέλτα — εἶναι ἀρ-
[κετὸ —
Καὶ Λάμβδα στὴν κενὴ του θέσῃ ἀντ' αὐτῆς.
Ναυτάκι

572. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἀνθρώπος δὲν εἰμαι,
Μὰ οὔτε ζῶο πάλι.
Κι' ἔχω τὴν καρδιά μου
Μέσα στὸ κεφάλι.

Ναυτάκι

573. Τρίγωνον

* * * * * = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς.
* * * * * = Ἡ κάτοικος κράτους Εὐρ.
* * * * * = Ἐξαρτήματα τοῦ πλοίου
* * * * * = Ἡπειρος.
* * * * * = Ἀριθμητικόν.
* * * * * = Ἀντανουμία
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μικρὸς Ζωγράφος

574. Κρυπτογραφικὸν

1234526789 = Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.
2527 = Κοινὸς πρόγονος.
36789 = Ἀθηναῖος στρατηγός.
41262 = Δένδρον.
52789 = Πιστὸς φίλος.
68962 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
74129 = Χρῶμα.
8526 = Τοῦ Ὁρατίου.
94589 = Ποταμός.

Κοκκινισπίπερο

575. Μικτὸν

τ-ααα-νθρπνν

Σαρπηδὼν

576. Γεῖφος

τε

ε 1 τε αρ β ἦν
τε τε

Κοκκινισπίπερο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 32

385. Μάιος (μά, ἴος) 386. Μία ἡ μνία (μῖ, ἄ). — 387. Ἀρχτος-ἄρτος. — 388. Ὁλος-Βόλος, δόλος, θόλος, πόλος, Φόλος. — 389.

Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ 390. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ
Ρ ο ο Α (ἱλαρά, λάρος, ἄργυρος)
Χ ι μ Μ (ἱλαρά, λάρος, ἄργυρος, ἄφραλος, ὄργια, Σόφια).
Ι ο ο Ο 391-395. Διὰ τοῦ Τ:
Μ Ο Ο Θ τόπος, κῆτος, βάτος,
Η Ρ τρώμος, Τῆνος. — 396.
Δ Α ΠΛΑΤΩΝ (ἈΠὸλ-
Η Κ λων, ἄλμα, ΓΑΛΛΙΑ,
Σ Η ἄΤρεῦς, ὄλνος, ὄνομα). — 367. Λάλει ὀλγία. — 398. Νῆστενε τὴν Τεσσαροκοστήν (ν' εἰς τε βε, τὴν, τεσσαρα Κοστή, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ' — 514]

Πυργιώτικε Διαπλάσσοκοσμε. Ἔστω καὶ ἀργὰ σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὶς ἀπειρες περιποιήσεις σας καὶ νοσταλγοῦμεν τὴν ἀξέχαστη γνωριμιά μας. Στὸς ἄλλους· ες χαίρετισμούς. Οἱ δυὸ Βολιώτες

[ΛΘ' — 515]

Ταῦ-Σῆ, θυμᾶσαι τὴν καλὴν μας Ζαννίνα; Ὅλα ἦσαν τόσο ὁμορφα τότε... Νερόϊδα τῆς Μάνης

[ΛΘ' — 516]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ με Διαπλάσσοπουλα-ες 16 ἐτῶν καὶ κάτω. Ἰδιαίτερος μὲ Λελοῦδα καὶ Θεομὴν Πατριώτισσαν. Δ/οίς μου εἶναι: Ἀνίδα Ἑλένην Δραγάτην, ὁδὸς Μητσαίων 18-Β, Ἀθήναι, διὰ: Ἀδύγη

[ΛΘ' — 517]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοκοσμο χαίρετὸ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Παρακαλῶ Τίτον, Ἀϊνστάιν, Ἀθηνᾶν, Μόναν Δίζαν νὰ μοῦ στείλουν Δ/οιν. Γράψατε: Κοσμᾶν Κολατῆν Πόστ-Ρεστάντ, Ἀθήνας [1]. Ὁνειροπόλος

[ΛΘ' — 518]

Καίτη, Γιάννη, Νίκο, Γεώργιο, θυμᾶστε τὴν χαρόλουστη γνωριμιά μας; Τί εὐτυχία!

[ΛΘ' — 519]

Ἀθῆναι: Πῶς πάει τὸ Δικαστήριον στὴν Βεράντα, Θηριοδαμαστή [πρόεδρε], Μαριάννα, Δορελάτ [ἐνορκί], Τιτίκα, Φανή [Κατηγοροῦμενες] Τίνο, [ἐχάσας τὴ δική], Γεώργιο [Δικηγόρε], Ρόμπερτ Ταῦλορ [φέρε Β!], Λέλα, Μάρτε, [χωροφύλακες... πάρτε τους μέσα]!; — Μία κομιστὴ πολυθρόνα στὸν πρόεδρο! — Πέτυχαν φωτογραφίες ἄλλους; — Ἐξακολουθοῦν βαρναδες στὸ Φάληρο; — Σιγώτερα... ραδιόφωνο... δύο... μεσάνυχτα. — Ἀνακαλύψατε ἀπεσταλμένους μας; !;...
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΘ' — 520]

Τρισκατάρατε, γιὰ τὴν γιορτὴν σου χρόνια πολλά· Ναπολιτὰνα

[ΛΘ' — 521]

Διόρθωσις τῆς διπ' ἀριθ. [ΛΘ' — 497]. Ἡ ὀρθὴ Δ/οίς μου εἶναι: Ἀνίδα Τζένην Πουλίδου, Φιλίππου 73. Θεσσαλονίκη. Ναπολιτὰνα

[ΛΘ' — 522]

Λόγω ἰσοψηφίας πολλῶν, τὸ Δημοψήφισμα παρτείνεται μέχρι 15ης Νοεμβρίου. Εὐθύμη Συντροφία

[ΛΘ' — 523]

Διαψεύδοντας [ΛΘ' — 479] ἀναιροῦμεν ἁπλοῦς καὶ ἠνωμένους Διαπλάσσοκοσμοὺς Συλλόγους, ἀπαιτοῦντες ταχιστὴν ἀναίρεσιν τούτων ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος Κυριάρχου Διαπλάσσοκοσμου. Πρὸς γνῶσιν Διαπλάσσοκοσμου! — Εὐθύμη Συντροφία

[ΛΘ' — 524]

Διεύθυνσίς μου: [ΛΘ' — 481]. ΝΗΡΕΥΣ

[ΛΘ' — 525]

Προσοχή! [ΛΘ' — 457] λήγει. Γιὰ νὰ λάβουν ὅλοι μέρος: συμμετοχή, δι' ὅσαδήποτε ἀγωνίσματα πεντάδραχμος. ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ